

har opført sig ordentligt i den her sammenhæng.

Så vil jeg sige omkring udlicitering og valgfrihed, at der jo er mange trosretninger i Danmark og trosfrihed. Man kan for så vidt tro på meget, men hvis man forestiller sig, at der ligger kæmpegevinster i det her, så tror jeg, de fleste, der har bevæget sig ind på området, bliver skuffet. Nogle af de tunge kommunale folk i Venstre – jeg tænker på Amdtsrådsforeningens formand, Kresten Philipsen, jeg tænker på tidligere formand for Kommunernes Landsforening, Evan Jensen – har advaret mod forestillingen om, at der er meget store gevinster. Man kan være tilhænger af det, eller man kan lade være med at være tilhænger af det, det skal jeg ikke blande mig i, men forestillingen om, at det er det, der løser et ressourceproblem, tror jeg ikke på.

Så synes jeg også, der i fru Else Winther Andersens indlæg lå en antydning af, at det var dem, der kritiserede de forhold, der ikke er tilfredsstillende inden for hjemmehjælpen, der var årsag til, at de ældre skulle være angste. Det tror jeg ikke. Jeg tror f.eks. ikke, de ældre er bange for mig – for nu at nævne et eksempel – fordi vi kritiserer, når hjemmehjælpen ikke fungerer godt nok. Jeg tror, de ældre er bange for de kommuner – og det gælder ikke alle kommuner – der er utrolig ufølsomme. Jeg synes, man må være utrolig ufølsom, hvis man fratager hjælpen fra en polioramt, der sidder i en kørestol. Det er sådan min menneskeholdning. Det er ikke mig, de er bange for, når vi diskuterer det her. De er bange for dem, der er årsag til, at hjælpen bliver frataget dem.

Jeg synes, den argumentation minder meget om forholdene i gamle dage, når pesten var brudt ud og en læge kom til byen og meldte det. Så slog man lægen ihjel for ikke at modtage det slemme budskab. Det er en lidt underlig måde, synes jeg, at fordele ansvar på.

Til hr. John Vinther skal jeg sige, at hr. John Vinther jo har erklæret sig enig i kritikken af det, jeg tror blev betegnet som de summariske nedskæringer. De Konservative var bekymrede og for så vidt tiltalt af forslagene. Sådan forstod jeg det. Det skal jeg så vende tilbage til til sidst, for det åbner faktisk for en meget politisk interessant situation i Folketinget.

Jeg har ikke så mange kommentarer til fru Inge Refshauge og fru Yvonne Herløv Andersen, der jo begge støttede forslagene.

Så til hr. Anders Samuelsen, der sagde, at man skulle slå koldt vand i blodet, og at der var pisket en stemning op. Der var pisket en stemning op, underforstået, at det er sådan noget som det, vi er i gang med nu, der pisker en stemning op, som der slet ikke er nogen baggrund for. Var der ikke nogen debat her i Folketinget eller i medierne, var der ingen problemer. Det må jo være konsekvensen af den måde at se verden på. Det er dog fantastisk. Det er dog fantastisk. Der er ikke nogen, hverken i Folketinget eller ældreorganisationerne eller pressen, der har pisket en stemning op.

Når man i en kommune fratager hveranden husstand, der indtil nu har fået hjemmehjælp, hjemmehjælpen, og når man gør det med de billeder, som ingen af os kan lide, men som er en del af det her – mennesker, der ikke kan gå, mennesker, der slæber rundt på en ilflaske for at få luft, bliver bedt om selv at gøre rent – så er det hverken politikerne, ældreorganisationerne eller medierne, der overtræder en etisk grænse. Så er det de mennesker, der tager de her beslutninger. Og det er nu engang en del af et demokrati, at vi diskuterer, hvor grænserne går for, hvad der er rimeligt i offentlig forvaltning, og efter min opfattelse har vi langt, langt, langt overskredet rimeligheden for offentlig forvaltning.

Hr. Anders Samuelsen brugte også økonomiargumentet. Jeg tror næsten, at det er første gang, vi sådan har haft det tydeligt inde i billedet. Jeg synes, det er et udtryk for det, som den tidligere formand for Sammenslutningen af Socialudvalg og tidligere rådmand i Århus gav udtryk for i en artikel i Politiken, nemlig at økonomitænkningen fuldstændig har vundet over enhver anden tænkning.

Jeg synes, det er svært at forklare ældre mennesker, der bliver frataget deres hjemmehjælp, at det her har en samfundsøkonomisk begrundelse, og det er de nødt til at lade sig overbevise af. Jeg synes, det må være fantastisk svært, når man står ude i situationen, lige præcis at anvende det argument.

Så vil jeg runde af med at konkludere nogle få ting. Jeg synes, det har været en interessant debat på den måde, at alle ordførere – alle, hver eneste ordfører – har erkendt, det er utilfredsstillende, og det betegnes som de brodne kar, tror jeg nok.

Så har der i øvrigt, synes jeg, været mange besværgelser for at forsøge at komme uden om at foretage sig noget. Jeg synes, der har været